

Parta z Tiché strany

Pavel Jedlička

2019

PARTA

Z TICHÉ STRANY

Pavel Jedlička

Obálka : **Petr ŠrédI**

Ilustrace : **Petr ŠrédI**

Redakce : **Jitka Bochnovičová**

Sazba : **Pavel Jedlička**

Vydal : **Pavel Jedlička**

Copyright © 2019 by Pavel Jedlička
All Rights reserved
Copyright © 2019 for Cover by Petr ŠrédI

ISBN 978-80-907479-0-6

Na knize se též podíleli:

Petr Déma Škabrada

Eliška Jedličková

Pomalé kulky

Ten den se členům chlapeckého sdružení Pomalých Kulek ukrutně nedařilo. Nic nebylo normální. Dokonce i to, co normálně bylo normální, toho dne normální nebylo. Hoši to kvitovali tichým kývnutím hlavy. Měli s takovými dny zkušenosti. Nespočetné.

Tito krásní, mladí lidé plní ideálů žili v městské části zvané Tichá strana. Jednalo se o starobylou čtvrť, kde byly ulice stále ještě osvětleny loučemi a někde i kostelními svícemi. Dokonce se zde vyskytovala jedna ulička, která byla osvětlena jen lucerničkami z vánočních stromků. Problémy s osvětlením vyřešili místní starousedlíci chovem světlušek, které uzavírali do asi metr dlouhých tenkých skleněných trubic, nazývaných světlivky. Byla to obdoba zářivek z bohatších čtvrtí. Díky tomu uličky a zákoutí získaly zvláštní, podmanivé kouzlo. Málokdo sem zavítal, neboť zde se čas zastavil. Pokrok neměl žádnou šanci. Obyvatelé odmítali jakékoliv novoty, včetně televize, telefonu, rádia, internetu, tabletů a podobných nesmyslů. To ovšem platilo jen pro dospělé obyvatele čtvrti. Mladí naopak tyto zakázané moderní věcičky milovali. Zbožňovali je více než obytelé ostatních čtvrtí. Museli však své moderní přístroje pečlivě schovávat. Pokud byl někdo přistižen s nepovolenou věcičkou, byl potrestán vytaháním za ucho. Odhalené zařízení musel odevzdat na příslušném úřadě, kde bylo dle zákona zničeno. Alespoň se tak úředníci tvářili. Ve skutečnosti přístroje pečlivě schovávali a ve volných chvílích si na nich užívali zakázané hry.

Název čtvrti vznikl v době krize. Tehdy se místní bohatí lidé přestěhovali do jiných částí, jako například Borce, Bohatov, Drahotín, Prachovice, Prkenice. Zůstali jen nemajetní a nevzdělaní lidé, kteří jen těžko hledali práci. Popravdě, oni práci vůbec nehledali. Nelíbila se jim. Jenže bez práce nejsou doláče a bez doláčů nejsou koláče. Hladové chudině nezbylo nic jiného než se živit rybařením. Seděli na pravé straně řeky Hltavy a civěli na

pruty. Lidé z okolních čtvrtí je nazývali tichými blázný. Čtvrť, jež se původně jmenovala Brožkov, díky tomu získala nový název – Strana tichých bláznů, což se postupně zkrátilo na Tichou stranu.

Časem získal název i druhý význam, neboť sem začali chodit hluchoněmí lidé z ostatních čtvrtí. Procházet se po ulici bylo dosti nebezpečné, neboť pokud neopatrný chodec míjel osoby zabrané do hovoru, mohl dostat do nosu při rozmáchlých gestech diskutujících.

Bohužel to nebyla jediná negativní věc, se kterou jste se zde mohli setkat. Tichou stranu si oblíbili kapsáři, velice je totiž bavilo ožebračovat žebráky. I přes urputné snažení strážníků se ztrácely jejich obušky, čepice, ba i o služební zbraně. Z těchto důvodů chodili takovým zvláštním, až tanečním krokem, při kterém neustále rotovali kolem své osy, aby viděli vše, co se kolem nich děje. Děti se jim smály a pokřikovaly na ně „Točníci“ a vyplazovaly na ně jazyky. To však dělaly jen do chvíle, než zjistily, že jim kdosi krade praky.

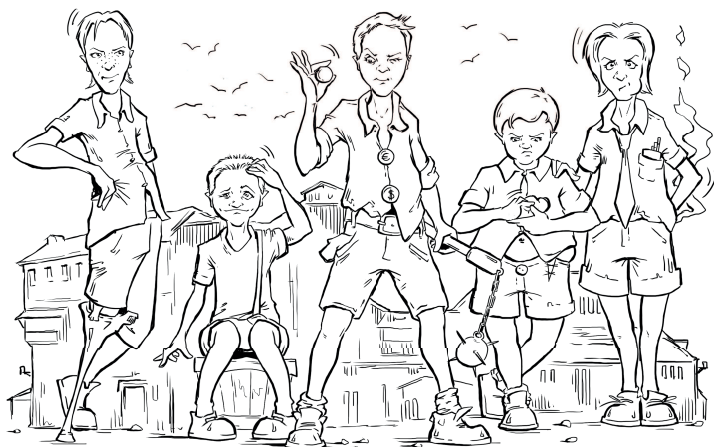
Členy Pomalých Kulek byli tito mladí druzi: Mirek Dlužín, Jarek Mentolka, Jindra Houska, Červiváček a Tryskonožka.

Předsedou, kronikářem, pokladníkem a takzvanou děvečkou pro všechno byl Mirek Šimůnek řečený Dlužín. Přezdívku získal na základě svého charakteru. Neustále si od svých kolegů, od neznámých nezletilců či náhodných kolemjdoucích půjčoval peníze, ale nikdy je nevracel.

Funkci předsedy získal snadno díky geniální fintě. Slíbil důvěřivým kamarádům, že pokud bude zvolen vůdcem party, každému vrátí zapůjčené obnosy. Hoši, jež dlouhodobě postrádali značné finanční částky, se nechali zlákat představou vrácených peněz. Mentolka se již viděl na Bahamách. Houska začal listovat v katalogu Ferrari. Tryskonožka zatoužil po nových galuskách a Červiváček si chtěl koupit lístky na koncert Smraďochů. Díky tomu jednomyslně zvolili Dlužína doživotním presidentem klubu. Jakmile se Mirek ujal vedení, zachoval se jako zkušený politik. Na své sliby rychle zapomněl. Když mu chlapci jeho slova připomínali, jen se jim drze vysmíval.

Někdy, aby hochy patřičně vydráždil, přinesl na shromáždění svá pověstná, tlustá alba, kde měl všechny zapůjčené bankovky pečlivě seřazeny podle hodnoty a data získání. To si vždy sedl do šefovského křesla a na stůl před sebe položil legendami opředené album. Kamerku, která obvykle sloužila pro klubové videokonference, natočil tak, aby album zabírala v celé jeho kráse. Nastavil promítání na zeď a začal v albu pomalu listovat. Nestydatě se při tom kochal získanými exempláři. Bral je do ruky a prohlížel si daný kousek lupou. Ostatní chlapci to museli povinně sledovat. Neskutěčně trpěli při pohledu na své bývalé kapesné. Často se mučení dostalo až

na hranici únosnosti, neboť chlapi dlouhodobě trpěli nedostatkem peněz a návrat zapůjčených obnosů by jim velice přišel vhod. Někdy se někteří mučení jedinci neudrželi a křičeli na Mirka neslušná slova. Ten se však jen spokojeně usmíval. Jiní zase vybíhali ven a oslovovali náhodné kolemjdoucí, ve snaze vypovědět jim svůj nešťastný případ. Avšak běda tomu, kdo se pokusil na peníze sáhnout. V tu chvíli zasáhla Mirkova pěst, řemdiň nebo elektrický obušek. Pro největší drzouny, kterým nestačila vlídná domluva, měl připravený buchar a kyselinu sírovou.

Zástupcem Dlužína byl Jaroslav Kuneš zvaný Jarek Mentolka. Původně měl přezdívku Mentorka, neboť každého na setkání poučoval. Dovedl být až neskutečně otravný. Většinu lidí šlo jeho buzerování krkem. Nesměli se mu začali vyhýbat. Jiní do něj nenápadně strkali a nastavovali nohu. Ti nejstatečnější mu vlídně domlouvali slovy: „Ty jsi nám tu chyběl.“ „Starej se o sebe.“ „Kdo je na ty tvoje moudra zvědavý.“ „Jsi chytrý jako rádio.“ „Mlč nebo dostaneš na budku, Einsteine.“ Naštěstí se Jarek časem uklidnil, a tak nepěkné označení postupně zaniklo.

Novou, mnohem hezčí a voňavější přezdívku získal díky neustálému cucání mentolových bonbonů. Ano, chutnaly mu, ale ne tolik, aby je musel

konzumovat v tak velkém množství. Hlavním důvodem byl Mirek, před kterým se snažil zatajit kouření, které Dlužín bytostně nesnášel.

Jarek se pokoušel zlozvyk před svými druhy zatajit, ale počínal si při tom velice nešťastně. Kupříkladu jednou zkusil kouřit při klubové schůzce. Měl cigaretu schovanou pod stolem a šlukoval jen v případě, že se nikdo nedíval. Nejčastěji využíval odvedení pozornosti slovy „Podívejte se...“ Jakmile se chlapi otočili daným směrem, dal si rychlého práška. Docela mu to vycházelo, ale nakonec ho prozradil dým. Jarka se to pohotově snažil zamaskovat zapálením stolu. Povedlo se. Nikdo na cigaretu nepřišel. Nicméně na svou neřest stejně doplatil, neboť mu Mirek dal stůl k úhradě.

Od té doby raději horečně šlukoval před začátkem schůzky. Klubovna pak byla plná husté mlhy. Chlapi na sebe neviděli. Jen slyšeli, jak Mentolka pokašlává typicky kuřáckým způsobem. Ptali se ho, kdo zde kouřil. Jarek se bránil tvrzením, že to není cigaretový dým, ale kouř z kamen, ve kterých se snažil zatopit. Chlapcům se to moc nezdálo, ale on trval na svém, byť byla kamna studená. Hoši si o tom mysleli své. Ostatně stačilo jen lehce přičichnout a všem byl původ mlhy jasný. Mentolka prostě nemohl mít pravdu. Takhle klasický oheň nevoněl.

Nešlo o nějakou výjimečnou událost, ba naopak. Dělo se to skoro po každé. V létě i v zimě. Zbytek party čekal, kdy Mirkovi dojde trpělivost a rádně Jarka ztrestá. Dlužín, který proti kouření vždy rázně vystupoval, překvapivě nechával Mentolku být. Měl Jarka rád, a tak mu jeho prořešek toleroval.

Alespoň se to tak jevilo na první pohled. Ve skutečnosti to byla Dlužínova vychytralá taktika. Každému z chlapců přehlížel nějakou neřest, aby měl na něho páku, když něco potřeboval. Hoši si na něho nemohli moc dovolovat, neboť je mohl kdykoliv z klubu vyhodit. Chlapcům se to nelíbilo, ale jejich neřesti byly silnější než oni, a tak museli mlčet a snášet různá příkoří. Někdy menší, jindy větší, podle aktuální Dlužínovy nálady.

Jarkova obrovská spotřeba bombónů postupně přerostla v nekontrolovatelnou závislost. Jeho tělo se neustále dožadovalo pravidelného přísunu mentolu. Obzvláště při stresových situacích, o které nebyvalo při výpravách Pomalých kulek nouze. Proto měl svrchník, ale i ostatní části oděvu doslova prošpikovaný kapsami, které měl plné bombónů. Podle Mirkova příkazu měly být všechny vybalené, ale Jarek na to moc nedbal. Často nechával bombóny nevybalené v sáčkích. Dělal to i přesto, že ho Mirek několikrát přísně potrestal. Byl prostě nepoučitelný.

Někteří jedinci měli pro Jarkovu přezdívku Mentolka zcela odlišné vysvětlení. Dle jejich názoru byl Jarek méně bystrý, což bylo velice kulantně řečeno. Popravdě byl podle nich úplně vypatlaný. Nebyla to však úplně

pravda, vždyť uměl počítat do dvou, občas i do tří. Když měl opravdu dobrý den, tak do čtyř. Díky tomu v klubu nad ostatními výrazně vyčníval.

Zbytek sdružení dotvářela trojice mladých nezbedníků. Prvním z nich byl Jindřich Hromádka, ale mezi kamarády to byl prostě Jindra Houska, neboť strašně rád jedl houskové knedlíky. V jídelně to věděli, a tak na jeho talíř dávali vždy více knedlíků na úkor ostatních stravníků. Pokud ani zvýšený příděl knedlíků nestačil a měl opravdu velký hlad, nepohrdl ani suchou houskou. Tu potom s rozkoší chroupal a rušil tím ostatní na výpravách.

Druhým plantážníkem byl Luboš Motl zvaný Červiváček. Přezdívku dostal, protože měl problémy s parazity v mozkomíšní tkáni. Někdy s nimi i rozmlouval. To se ostatním moc nelíbilo, neboť to vypadalo, že má parazity raději, než je. Což se přece v dobré partě nedělá.

Posledním členem klubu byl Richard Šiman zvaný Tryskonožka. Své pojmenování získal díky svému otci, jenž byl všeobecně známý pod přezdívkou Tryskoručka. Jeho ruce byly opravdu velice hbité. Otec si obvykle vyhlédl někoho zámožného a pustil se s ním do diskuse. Mezitím se jeho čiperné ruce obratně dostaly do kapes či peněženky. Oloupený občan byl zcela zabrán do rozhovoru. Vůbec nezaregistroval, jak se jeho peněženka přesunula z kapsy do rukou vedle stojícího synka. Ten ji popadl a pelášil pryč. Běžel tak rychle, jak jen dokázal. Během mžiku zmizel z dohledu. Zůstal po něm jen zápach spálené gumy a černé stopy na chodníku.

Od té doby mu nikdo neřekl jinak než Tryskonožka. Jeho sprintům se nemohl vyrovnat ani Usain Bolt. Slavný běžec se o tom ale jednou dozvěděl a nedalo mu to spát. Chtěl poznat svého přemohitele a vyzvat ho k souboji, ve kterém by neznámého super běžce, jak doufal, porazil. Znovu by mohl usednout na vysněný běžecký trůn. Proto jednou Pomalé kulky navštívil v klubovně. Hoší si ho však spletli s potulným cikánem a naložili mu, co se do něho vešlo. Bylo to jen několik dní předtím, než Usain ukončil kariéru. Šlo jen o náhodu?

Tryskonožka nepoužíval žádnou speciální sportovní obuv. Neměl na to peníze. Běhal si ve svých okopaných kečkách Barum a sprintoval zatraceně skvěle. Je ovšem pravdou, že musel každý týden měnit podrážku. Asi by se mu jeho sprintování dost prodražilo, nebýt jeho strýce Ezechiela. Ten mu boty opravoval zadarmo. Vždy odsekal spálenou gumu a na skelet přilepil novou podrážku. Osekanou spáleninu s výhodou prodal jako přísadu do termoizolace.

Díky své rychlosti se Tryskonožka stal legendou. Znali ho i hoši z ostatních čtvrtí, ba dokonce i jiných měst. Jeho věhlas postupně dobýval celou republiku. Bohužel jednou při divokém úprku s odcizenou peněženkou spadl ze schodů a zlomil si velice nešťastně nohu. Poranění bylo velice rozsáhlé. Chirurgové se sice snažili končetinu zachránit, ale nedařilo se jim to. Noha začala odumírat. Musela být amputována. Dostal sice krásnou protézu ve tvaru labutě, ale na běhání musel zapomenout. Otec se na něho za jeho nešikovnost zlobil. Po nějaké době mu však odpustil. Uvědomil si, že bez pomocníka se v jeho oboru podnikat nedá. Nechal proto vyrobit malý elektrický vozík pro synka na míru, včetně stupátka, na které se mohl otec postavit a nechat se vézt, obdobně jako popeláři. Díky vozíku pak oba společně operovali po celém městě.

Ač se to původně nezdálo, synkovo zranění na konec živnosti pomohlo. Díky motorizaci mohli obhospodařit mnohem větší rajón. Jejich případy byly tak rychlé a nečekané, až se zdálo, jako by byli na několika místech současně. Zatímco z otce se nyní stal Babinský II, pokusy o změnu předzívky synka na Tryskovozík se neujaly. Tryskonožka zůstal Tryskonožkou i nadále.

Nicméně motorizované řádění povedené dvojice netrvalo dlouho. Jednou, po vylopuení zlatnictví U laskavého žida, opět prchali na svém vozíku. Gumy kvílely, zatáčky brali smykem. Leč policie se držela neustále za nimi. Byla to šílená honička. Díky bravurnímu projetí Hladovou uličkou získali dostatečný náskok. Již se zdálo, že se jim podaří policii uniknout, když praskla levá přední pneumatika. Vozík se zakymácel a převrátil. Oba pasažéři se začali kutálet po ulici. Tryskonožkovi se přitom odlomila z protézy labutí hlava. Jal se ji okamžitě hledat. Jeho otec celý pohmožděný vstal a pomalu se ploužil z místa činu. Na místo nehody se přirítily policie. Belhající otec byl dostižen a zatčen. Tryskonožka, kterého policisté taktéž dopadli, bez uzardění svého otce zapřel.

„Toho pána neznám. Nikdy předtím jsem ho neviděl. Srazil jsem se s ním náhodou, když jsem jel kolem zlatnictví. Spadl mi do vozíku. Chtěl jsem zastavit a vydat ho policii, ale donutil mě k divoké honičce,“ lhal bez mrknutí oka. Policisté mu uvěřili a nechali ho jít i s napěchovaným ruksakem, o kterém tvrdil, že tam má jen věci do školy.

Vozík policisté odtáhli, aby nebránil provozu. Otec ho chtěl vrátit, ale nedostal jej, neboť odmítl zaplatit pokutu. Dobře udělal, vozík byl naprosto zničený. Nedal by ho do kupy ani kouzelník. Nový vozík si zlodějské duo již nepořídilo, Tryskonožkův otec začal po divoké jízdě trpět velocitatofobií, což je strach z velké rychlosti. O té doby začal chodit pouze pěšky. Vyhýbal se všem dopravním prostředkům včetně šlapacích autíček. Tryskonožka tak

přišel o svoje legendární přibližovadlo a musel belhat po své titanové protéze s ulomenou labutí hlavou. Přezdívka Tryskonožka díky tomu dostala nový, silně ironický podtext.

Návštěva Borců

Vraťme se k tragickým událostem daného dne. Zpočátku vše vypadalo velice dobře a nadějně. Byl to den jako každý jiný. Chlapci se vydali žebrot do Borců, což byla známá čtvrt slavných sportovců, bodyguardů, modelů, modelek a milionářů. Občané zde byli svalnatí, pohlední, inteligentní, úspěšní – no prostě borci.

Borce byly poměrně daleko. Jenže pokud si chtěli chlapci něco vydělat, nezbyvalo jim nic jiného, než si namasírovat svaly a vyrazit. V Tiché straně již byli moc známí a nikdo jim nechtěl nic dát.

Zato ve čtvrti boháčů se jim dařilo nadmíru dobře. Místním chlapcům, kteří se také pokoušeli z dospěláků něco vyrazit, se to vůbec nelíbilo. Dospělí kolem dětí oblečených do luxusních oblečků procházeli bez jediného povšimnutí. Oproti tomu Pomalé kulky ve svých ošuntěných svrchnících a záplatovaných kalhotách se ani nemusely výrazně snažit. Stačilo zamávat protézou nebo odhalit zdevastovaný chrup a peníze jen létaly. Nůše, kterou měl každý z nich na zádech, se rychle plnily. Chlapci poprvé v životě okusili, co to znamená vydělávat těžké peníze. Byla to pěkná dřina.

Byl to dlouhý den. Všichni již byli unaveni. Housku námaha dokonce tak znechutila, že se definitivně rozhodl stát se playboyem. Jeho legendární patka ho k tomu jistým způsobem předurčovala. Navíc mu pomáhala ještě jedna málo známá věc. Jindra měl křivici a jednu nohu kratší, proto mu patka padala vždy na jednu stranu.

Bohužel jeho uhroidní obličej nepatřil k nejkrásnějším, ale pokud se na něho člověk díval minimálně z padesáti metrů, mohl ho považovat za zajímavý typ. Přesně na to Houska spoléhal. Práce mu moc nevoněla. Chtěl se jen usmívat a mít se dobře.

Naprostým opakem byl Mirek, který byl pro peníze ochoten vynaložit jakoukoli námahu. Při představě nahromaděných peněz blaženě slintal. Od úst mu neustále visely dlouhé opratě výměšků, až se ho hoši štítili.

Tryskonožku po dlouhém putování začala bolet protéza, a tak poprosil kamarády, zda by nemohli někde zastavit. Jeho kolegové byli náhodou v dobrém rozmaru, proto se rozhodli jeho přání vyhovět. Zamířili na ne-daleké parkoviště, kde se mohl utahaný Tryskonožka posadit na lavičku. Ostatní chlapci dál pokračovali ve vybírání almužny od řidičů přijíždějících na parkoviště. Velice se jim osvědčila prostinká větička:

„Prosím, dejte nám peníze, nebo vám poškrábáme lak.“

Řidiči drahých limuzín se touto neupřímně míněnou prosbou rádi nechali přesvědčit. Dobrovolně darovali chlapcům nějakou tu stokorunu či cizí měnu. Někteří přihazovali bonbony a čokoládu, jiní zlato a drahé kamení. Jeden Francouz dokonce hochy obdaroval lahví sektu. To hoši s díky odmítli. Byli abstinenti. Alespoň se tak tvářili před Mirkem. Tak toho dobrého muže požádali, zda by jim místo šampaňského nedaroval trochu jídla. Muž přikývl, zalovil ve svém piknikovém koši a vytáhl obrovský kus sýra. Chlapci byli nadšení, ale jen do doby, než si všimli, že je sýr celý plesnivý. Celí naštvaní hodili darovaný sýr po odjíždějícím cizinci. Naštěstí měl již zvednuté okénko. Jinak by mu jistě sýr přistál na obličejí.

Avšak nebyli všichni tak milí a štedří. Zejména ti ve škodovkách či trabantech. Jeden z řidičů se rozčílil a začal na ně volat:

„Nic vám nedám, darmožrouti. Koukejte mazat.“

Když zkoprněli chlapi nereagovali, vystoupil z auta, otevřel kufr a vyťahl baseballovou pátku. Dvakrát s ní cvičně máchl a začal Pomalé kulky zahánět od svého vozu. Chlapi popadli nůše a Tryskonožku a rychle opustili parkoviště.

„Holoto jedna,“ křičel za nimi, „to za našich mladých let nebývalo. Dnes všichni chtějí jenom peníze. Nám stačil pytlík kuliček a malé větvičky. Z těch jsme si řezali kolečka, která sloužila jako peníze. Na brigádu s vámi. Nebo rovnou do gulagu!“

Chlapi neběželi daleko. Schovali se ve vchodu nejbližšího domu. Naštěstí nebyl zamčený.

„Co budeme dělat? To se necháme od toho páprdy takhle šikanovat?“ ptal se Jindra vztekle.

„Neboj se. Takhle to nenecháme. Jsme stateční a čestní chlapi. Počkáme, až ten držgrešle odejde,“ uklidňoval ho Mírek. Přitom si do boční kapsičky strkal šek na nestydatě vysokou částku. Ten si vypůjčil od jednoho kolemjdoucího boháče bez jeho vědomí, těsně před tím, než potkali řidiče skrblika. Již se těšil, až šek promění a peníze zařadí do svých slídových šanonů.

Konečně nadávky lakotného chlápka z parkoviště utichly. Mírek ještě chvilku vyčkal. Opatrně vykoukl ze dveří domu. Parkoviště bylo prázdné. Naštvaný chlápek odešel, čas pomsty nadešel.

„Vyndejte nástroje. Jdeme se podívat na tu jeho nádheru,“ vyzval své kolegy a sám šel příkladem. V jeho ruce se objevil velký šroubovák značky Narex z chrom-vanadiové oceli s extra cementováním. Nablyštěný chrom nástroje zazářil ve svitu zapadajícího slunce. Vůdce se nedočkavě pustil do díla. Zkušeným pohybem začal z auta odstraňovat lak. I v této vypjaté chvíli nezapomněl na zásady bezpečnosti práce. Nasadil si sluchátka, azbestové rukavice, roušku a brýle proti odlétajícím kouskům jedovatého laku. Na chvíli přerušil práci. Zkontroloval, zda i ostatní hoši též používají ochranné pomůcky. Byl spokojen. Nikdo jeho příkaz neporušil. Pohružka vyloučení z klubu, v případě nepoužití ochranných pomůcek, zafungovala. Všichni měli ochranné vybavení splňující ty nejpřísnější normy. Mírek pokynul hlavou. Mohou se pustit do práce.

Hoši se nedali zahanbit. S vervou se pustili do škrábání. Během několika sekund nezůstal na voze ani flíček laku. Červiváček se naprosto rozdivočel a nebyl k zastavení. Jako malý bonus vykopl přední světlomet a utrhl anténu. Mírek, právě zápasící se stěrači, mu vytkl zbytečnou surovost, ale pak ani on neodolal a ulomil boční zrcátko. Precizní Mentolka dokonce obrátil

všechny pneumatiky naruby, aby v nich nezůstala ani molekula vzduchu a ze žárovek šikovně odstranil žhavicí vlákna a nahradil je bílými nitěmi. Divoce se rozesmál, potěšen svou rafinovaností a záludností. Jeho ďábelský smích se rozléhal ztichlými ulicemi. Za chvíli z auta zbylo jen pár dřevěných plechů a trochu zkorodovaného bakelitu. Chlapci zabraní do ničení přestali vnímat čas.

Když se probrali z transu, s hrůzou si uvědomili, že nápad s žebráním na parkovišti nebyl zrovna z nejlepších. Parkoviště bylo totiž uzavřeno v bloku domů a jediný východ byl u vjezdu. Zde na ně čekala velká tlupa Borečáků. V rukou měli hole a obušky. Nejbohatší z nich měli plazmatronové roury ráže 6000. O něco méně movití vlastnili leštěné kovové tyče s možností elektrických výbojů. Pak zde byla početná skupina, která se honosila obušký, které násilníci získali při výprodeji v místní policejní službě. Ostatní svírali zkamenělé kyje z nedalekého pravěkého pohřebiště. Ti nejchudší svírali jen pěsti. Již několik hodin trpělivě čekali na Pomalé kulky. Při pohledu na čekající dav se hochům z Tiché strany strachy podlomila kolena, některým i bérce. Nedalo se nic dělat, domů jít museli. Jinak hrozil propad v bodovací soutěži „Modrý den, žádný sten!“ Hoši se rozběhli co nejrychleji proti kordónu v bláhové naději prorazit lidskou zeď. Asi tak šedesát nanicovavých přetloustlých Borečáků stálo proti pěti trénovaným Pomalým kulkám s napěchovanými nůšemi na zádech. Jak to dopadlo? Špatně. Nepodařilo se jim prorazit. Neměli žádnou šanci. Borečáci si je mezi sebou podávali jako horké kaštany a bušili do nich jako kováři do podkovy. Pomalé kulky drtivý nápor dlouho nevydržely, hoši padli k zemi a předstírali mrtvolu. Bohužel, tentokrát jim jejich oblíbená finta nepomohla. Borečáci do nich bušili kyji stejně.

Proto chlapci změnili taktiku. Pokusili se vyděsit útočníky předstíráním zombie, ale ani to nemělo úspěch. Rozdovádění Borečáci do nich kopalí svými okovanými botami. Mlátili je kyji, tyčemi a obušký. Tancovali na nich kozáčka. Pomalé kulky ležely bezvládně na zemi jako čerstvě vymláčená sláma. Nakonec je Borečáci všechny důkladně prošacovali. Zabavili jim těžce získané peníze do posledního pětníku. Červiváčkovi sebrali i památeční tříkorunu po dědečkovi, kterou si schovával v botě pro případ nouze. Teprve potom je nechali být. Chlapci se s vypětím všech sil doplazili do své čtvrti, kde na ně čekali rozezlení otcové. Toho dne dostali dvojité nářez. Těžko říct, který z nich byl horší.

Odplata

Na druhý den svolal Mirek poradu v klubovně.

„Milí braši, musíme si bohužel přiznat pravdu. Včerejšek pro nás nebyl nejprázdnivější,“ začal svůj proslov Dlužín.

„Dosáhli jsme sice výborných výsledků v oblasti výběru příspěvků, přesto je zde drobný kaz, který tyto skvělé úspěchy naprosto zastíňuje. Je to realizace zisku. Zde jsme byli včera naprosto neúspěšní. Zlí Borečáci nám nedopřáli řádně sklidit ovoce naší dřiny. Nespravedlivě, jak je to u těchto živlů obvyklé, si přisvojili naše almužny. Ale ani my nejsme bez viny. Zcela jsme propadli v boji muž proti muži. Příznějme si to, v této oblasti nemáme téměř žádné šance. Nikdo z nás nedovede vyšplhat na strom, natož se prát. Naše pravidelné tréninky budou muset být mnohem náročnější. Již nebude stačit převléci se do tepláků a udělat tři kliky. Ode dneška bude muset každý povinně udělat čtyři kliky a jeden dřep. Seženete figurínu, nezajímá mě kde, nic o tom nechci vědět. Oblečete ji a namaskujete tak, aby vypadala jako nějaký Borečák. Postavíte ji hned vedle dveří. Pokaždé, když vstoupíte do klubovny, vlepíte cvičnému panákoví facku, praštíte ho do břicha, kopnete ho do slabin či mu vytetujete jednu pořádnou do čenichu. Také budete pravidelně běhat. V tom sice nejsme špatní, ale je zde stále co vylepšovat. Výcvik si vezme na starost Tryskonožka, neboť má s prcháním největší zkušenosti a jako jediný z nás, byť má umělou nohu, dokáže utéct rozzuřenému vlčákovi.

Vše budeme provádět tak dlouho, dokud naše těla náležitě nezesílí. To bohužel znamená, že do Borců po nějakou dobu nemůžeme. Příště bychom mohli dopadnout ještě hůře než včera. Borci na nás budou připraveni. Podle mých informátorů, nainstalovali na hranici obou čtvrtí speciální kamery se složitým systémem tekutých zrcadel a automatickým rozpoznáváním vetřelců. Jakmile nás zpozorují, vyšlou speciální komando, které nám návštěvu Borců rozmluví. Jak bude takové rozmlouvání vypadat, to si po včerejšku jistě dokážete dokonale představit.

Zákaz vstupu do Borců mi nevadí, nemám ty navoněné frajírky příliš v oblíbě. Snadno se bez nich obejdu. Má to jen jednu vadu. Přijdeme o opravdu velkou hromadu peněz, které bychom si mohli vyžebrot. To mě netěší. Chtěl bych se Borečákům nějak pomstít. Mělo by to být něco zradného a podlého, jak se na nás sluší a patří. Má někdo nějaký nápad?“

Pokud od chlapců očekával nějaké nápady, musel být velmi zklamán. V místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Tupé výrazy v obličejích svědčily o nulové inteligenci jeho druhů. Mentolka, který patřil mezi chytřejší, vytáhl z kapsy bonbón a začal jej zuřivě cucat. Tryskonožka si vehementně leštil protězu. Houska byl celý rudý ve tváři, jak se snažil přemýšlet. Náhle se Červiváčkova tvář vyjasnila a nadšeně vyhrkl svůj nápad.

„Co kdybychom je pomluvili?“

Ostatním se nápad zalíbil. Bylo to pěkně zákeřné a podlé.

„To je ono, hned se vydám za spolužáky a Borečáky pořádně pohaním,“ radoval se Tryskonožka a belhal se ke dveřím.

„Počkej! To je málo. Co myslíš, kolik lidí oslovíš? Pět? Deset? Dvacet? Chtělo by to něco, aby se o tom dozvěděli všichni. Celá Tichá strana,“ řekl Jindra.

„To by bylo hezké, ale jak to chceš udělat? Chceš to hlásat megafonem nebo obecním rozhlasem?“ ptal se Dlužín silně ironicky. Rád poukazoval na slabiny nápadů svých druhů. Vypadal pak chytřeji.

„Co napsat leták, který by oběhl celou čtvrť?“ navrhl Mentolka.

„To je ono,“ radovali se ostatní. Jen Mirek se chvílku mračil, protože na tak dobrý nápad nepřišel sám. Vrhli se ke klubovnímu počítači a začali sepisovat nenávidný pamflet. Šlo jim to pěkně od ruky. Aby ne, měli na Borečáky pěknou pičku. Urážky jen létaly. Mirek musel hochy dokonce krotit, neboť se začali pomlouvat i mezi sebou. Nakonec z toho bylo pět stran nejhoršího osočování a nactiutrhání.

Pak došlo na tisk. Povedl se jim, přestože pracovali s jednou z prvních stolních tiskáren. Byla celodřevěná a pracovala na bázi malých destiček, které byly vloženy do krabiček. Po stisknutí určitého tlačítka došlo pomocí dubových mikropružin k vysunutí příslušné destičky (písmena, slova, věty) a ta se obtiskla na papír. Byl to poměrně jednoduchý systém, zato spolehlivý.

Hoši vytiskli několik zkušebních výtisků a roznesli to mezi své kamarády. Aby byl výsledek ještě jistější, rozeslali pamflet i na všechny známé e-mailové adresy s typickou výzvou, poslali tento dopis deseti svým známým a budeš mít štěstí do konce života.

Druhý den ráno žila celá Tichá strana informacemi z letáku. Chlapci a dívky byli nadšeni hanopisem. Navzájem si citovali uvedené urážky. Někteří se je učili nazpaměť, aby je mohli v budoucnu použít, neboť některá sprostá slova a slovní spojení ještě neznali. Netrvalo dlouho a Pomalé kulky byly zavaleny žádostmi o další pokračování.

Odpoledne, po návratu ze školy, hoši probírali úspěch pamfletu. Všichni přítomní chtěli ve vydávání pokračovat, jen Mirek byl proti.

„Nechápu, proč bych dál měl plodit ty nechutnosti, jen proto, aby se někdo jiný pobavil. Svého účelu jsme dosáhli. To stačí,“ řekl Mirek a dal si pořádného práška z čerstvého orobince.

Orobinec pocházel ze zahrádky za klubovnou. Parta jej zde povinně pěstovala na Mirkův příkaz. Dlužín tvrdě dohlížel, aby rostlinky byly náležitě opečovávány. Hoši na záhumenku dělali jako za feudálních dob. Často odcházeli z klubovny zašpinění od hlíny. Ostatní chlapci je proto posměšně přezdívali plantážníci. Chlapci to však ani nevnímali. Byli naprosto vyčerpaní fyzickou prací. Nezajímalo je, kdo o nich co říká. Hlavně aby byl spokojený Mirek. Letos se jim dařilo. Úroda byla obzvláště kvalitní.

Náhle se do klubovny vrátil Jindra Houska a nadšeně spustil.

„Neuvěřitelné, každý po nás chce pokračování.“

„Nuda. To jsem již říkal před půl hodinou,“ krotil jeho nadšení Tryskoňka. Doplnil to o dokonale otrávený obličej.

„Aha. Takže to o penězích již víte také,“ hlesl zklamaně Jindra.

„Cože? O čem to mluvíš?“ vylétlo náhle z Dlužína. Slova o penězích ho vytrhla z letargie a jeho oči se mu zaleskly hamižností.

„Potkal mě Dominik Farský. Vrhł se ke mně a vyzvídal, kdy vyjde další dávka pomluv. Moc se mu naše snůška líží a špíny líbila. Dokonce mi nabídl měsíční kapesné za to, když dostane nový výtisk jako první. Nebyl sám. Než jsem došel sem, dostal jsem několik dalších podobných nabídek. V podstatě jsou lidi ochotni zaplatit cokoliv, jen když budou mít něco hanlivého na svého souseda či spolužáka. Hlavně aby tam bylo co nejvíce pomluv,“ vysvětloval Houska.

„Fakt nám chtějí platit? To je senzační. V tom případě budeme v psaní pokračovat. Když to chtějí, mají to mít, ale musí pořádně solit. Pomlavy nebudou zadarmo, vždyť to může mít negativní dopad i na nás,“ prohlásil Mirek a před jeho vnitřním zrakem se zjevila dávná scéna. Tatínek chtěl podat hrneček.

„Zadáčo? Si ho podej sám, frájo!“ odsekl mu. Takovou facku v životě nedostal. Otec zničil i tapetu nad kamny, jak se po něm ohnal.

„Nejsme žádná charita. Uvidíme, možná nám to vynahradí ztrátu ze žebrání v Borecích, a ještě při tom bude větší zábava,“ pokračoval Dlužín a začal si v mysli připravovat podnikatelský záměr. Dalo se spíš hovořit o výpalném než o seriózním podnikatelském plánu.

„Když za to budou platit, tak by to asi chtělo nějakou lepší formu než leták. Co z toho udělat časopis?“ navrhl Mentolka.

„Hurá, uděláme časopis a bude se jmenovat Drbnička,“ jásal Červiváček.

„Drbnička je naivní, Zádušní Kazatel je mnohem lepší,“ navrhoval Tryskonožka, maje bohaté zkušenosti se známým pedofilním kostelníkem Vačkářem.

„Co takhle Střídač,“ navrhl doposud mlčenlivý Jindra. Nemohl mluvit, protože se cpal suchou houskou z minulého pondělí.

„Jako že se při psaní budeme střídat,“ vysvětloval.

Ale ani on nepochodil.

Bonzák, Práškač, Hlasatel, Jedovatá slina, Špína, Skandální odhalení, . . . Jeden nápad střídal druhý, ale žádný nezískal obecné přijetí. Až najednou Housku osvítila jedinečná myšlenka.

„Co kdybychom mu říkali Dum-Dum? Střely Dum-Dum jsou nehumánní a způsobují ošklivá, těžko léčitelná zranění. Naše zprávy jsou také nemorální a měly by co nejvíce ublížit, stejně jako střely. Podle mě toto pojmenování charakter časopisu nejvíce vystihuje.“

Ostatní s ním souhlasili.

Jakmile měli název, pustili se do výroby prvního čísla. Sepsali všechny nashromážděné klepy od místních bab a pasáků. Jako přílohu zabalili do prvního čísla i CD Roma plného těch nejhorších virů a nemocí. Tentokrát nepsali jen o Borečácích, ale pustili se tvrdě i do Tichostraníků. Právě tyto zprávy zajistily novému časopisu obrovský úspěch. Peníze se do pokladny jen hrnuly.

Zveřejněné „zprávy“ se okamžitě stávaly veřejným tajemstvím. Každý hned věděl, co povídal ten o tom, nebo o tamtom. Kdo koho zradil a jak kdo komu vynadal. Proč to dotýčný řekl a jak tím vlastně prozradil i to, co by nikdy neřekl.

Marně se potrefení bránili, že to není pravda. Nikdo jim nevěřil. Postižení sice Pomalým kulkám vyhrožovali fyzickou likvidací, ale bylo to marné. Mírek cítil peníze, a tak se výhrůzkami nenechal zastrašit. Z Dum-Dumu se stal bulvár nejhrubšího zrna. Brzy posbírané klepy přestávaly stačit. Pomalé kulky nezaváhaly a začaly si zprávy a pomluvy vymýšlet. Ale ani to nestačilo. Samozvaní redaktoři museli vyrazit do terénu a shánět čerstvé drby pro své lačné čtenáře.

Vybaveni záznamovou technikou, kterou by jim mohl závidět i leckterý profesionální špion, chodili po Tiché straně a sledovali, kde se co šustne. Zpočátku to šlo dobře, ale po nějaké době si chlapci a děvčata začali dávat pozor na ústa. Jakmile spatřili Pomalé kulky, ukončili své pomluby a začali se všichni chovat přesně podle Jiřího Stanislava Guth–Jarkovského. Mirka to štvalo, neboť pramen drbů náhle vyschl. Skoro nebylo o čem psát. Nezbyvalo nic jiného než si pomluby dále vymýšlet. Dělal to s vervou a elánem. Nikoho nešetřili, ani vlastní rodiny. Nebylo to však ono. Není prostě nad to, nachytat člověka při činu.

Housku napadlo, jak problém vyřešit. Navrhl, aby se při „výjezdu“ do terénu maskovali. Všichni byli pro. Hned se pustili do shánění masek. Jen co byli hotovi, vyrazili do ulic.

Mírek našel na půdě starý kostým děda Vševěda, ve kterém se vydával za žebrajícího vandráka. Mentolka přišel navlečený do medvědí kůže po tátovi z dob, kdy jezdil s cirkusem. Vlekl za sebou na řetězu těžkou rezavou kouli a vzbuzoval tak u kolemjdoucích soucit. Někteří mu házeli brambory a jablka. Houskovi byli chudí a na kostým neměli. Tak si to Jindra přihasil ve starých hornických hadrech včetně kahanu, se kterým chodil každý den pro uhlí. Byl tím paradoxně nejméně nápadný. Tryskonožku handicapovala protéza. Proto zvolil kostým kulhajícího a stále se chechtajícího šaška. Partu uzavíral Červiváček, který využil své sokolské zkušenosti a trasu absolvoval po rukou.

Byť se tvářili nenápadně, vzbuzovali pozornost. Táhl se za nimi veliký houf dětí. Dlužín byl z toho nervózní. „Proč jdou jen za námi? Proč nejdou třeba za tamtou babičkou?“ vrtalo mu hlavou. Vždyť mají takové krásné převleky. Z myšlenek ho vytrhl zuřivý štěkot. Rozdivočelý pes se mihl kolem něho a vrhl se na Mentolku v medvědí kůži. Ostatní chlapci se snažili kamarádovi pomoci. Za chvíli zde bylo snad sto psů, kteří kousali a trhali. Během chvíle z jejich úžasných kostýmů zbyly jen cáry. Medvědí kůži odnesla divoká smečka neznámo kam.

Museli se znovu převléci. U místního řezníka si tajně vypůjčili oblečení, které zde zanechali učni. Navíc se při pátrání rozdělili, aby nebyli jako skupina tolik nápadní. Fungovalo to perfektně. Výsledky na sebe nenechaly dlouho čekat. Nové čerstvé drby zaplavily Tichou stranu jako himálajská čhřipka.

Kresba na zdi

Jednoho dne se v klubovně zastavil Kamil Leč. Zastavil není zrovna to správné slovo, které by situaci adekvátně popisovalo. Spíš se přičítal jak zpožděný rychlík z Bratislavy.

„Co se tady válíte, lenoši? Na zdi u obchoďáku se objevil nákres Tláskáčova papíňáku. Měli byste být u toho. Nebo snad chcete, aby o tom Svěrač přinesl zprávu dříve než vy?“ obořil se Kamil na podřimující Pomalé kulky. Slovo Svěrač probudilo chlapce z letargie. Svěrač byl konkurenční časopis Borečáků. Nebyl sice tak oblíbený jako Dum-Dum, ale přesto chlapce připravoval o nepěknou částku peněz, což je velmi špatné. Pochopitelně, nejvíc to dopalovalo Dlužína. Proto své kamarády popoháněl k rychlému odchodu. Musí mít informace dřív než Svěrač. Brzy byli na místě.

Na oprýskané zdi činžáku byla sprejem nastříkána obrovská kresba znázorňující Tláskáčův hrnec. Před zdí postávaly hloučky chlapců, kteří o nákresu zuřivě diskutovali.

„Co to je ten Tláskáčův kastrol?“ ptal se zvědavý Tryskonožka a berlou se nebezpečně oháněl kolem sebe, aby měl lepší výhled. Vtom se k němu naklonil Jiří Mlátička, šplhoun elitního gymnázia, a temným hlasem promluvil.

„Tiše! Ty snad nevíš, že se o zázračném hrnci smí mluvit jen šepetem? Jedná se totiž o zázračný výtvar. Je opředen tajemstvím. Ukoval ho sám Jan Tláskáč, geniální učeň z místního vědeckotechnického parku. Není známo, z čeho byl hrnec vyroben. Podle vědců šlo o hořčíko-titanovou slitinu, podobnou té, z níž máš vyrobenou protězu. Podle jiných jde o speciální hořčíko-uhlíkový nanokompozit. V každém případě to byl naprosto převratný vynález. Poprvé použil někdo něco jiného než olovo. Vždyť my ty olověné hrnce po babičce máme stále doma. Stejně jako olověné přístroje a talíře. Vše bylo těžké a moje maminka měla neustále záněty šlach. Když jsme zabíjeli pašíka, musel nám při vylévání horké vody z kotle asistovat

jeřáb. Tláskáč byl první, komu se podařilo hořčičk smíchat s jinou látkou. Do té doby všechny pokusy skončily výbuchem. Jenže nikdo neví, co do toho pomyslného kotlíku přidal, proto se o tom nesmí mluvit. Pokud by se to dozvěděly tajné služby, naše čtvrt by již nikdy nebyla tou čtvrtí, jak ji známe.

Podívejte se na obraz na zdi, Tláskáčův vynález se na první pohled podobá Papinovu hrnci. Avšak zdání klame, nejedná se ani náhodou o tlakový hrnec. Princip je naprosto jiný. Tláskáčův rendlík nepotřebuje žádnou energii. Je to samovarný kastrol. Vše, co se tam vloží, se ohřeje pouze studenou cestou. Nač oheň nebo plyn? Ubude úrazů malých dětí se sirkami. To již něco znamená. S papiňákem od Tláskáče vzhůru k zářným zítřkům,“ rozohnil se Mlátička. Úplně zapomněl, že to byl on sám, kdo před chvílí vyzýval hochy k tichosti. Ústa měl po předechozím proslovu celá vyschlá. Napil se mocnými doušky z polní lahve a trochu se uklidnil. Začal znovu šeptat.

„Tláskáčův hrnec byl fenomenální vynález. S jeho pomocí bude možné vymýtít hladomor a zlikvidovat zlodějinu v restauracích. Odstraní těžkou fyzickou práci. Zcela změní náš svět. Umožní cesty ke hvězdám,“ vysvětloval a v očích měl výraz posvátné úcty.

„Kde je samovar dnes?“ zeptal se zvědavě Mentolka.

„To nikdo neví. Zmizel a s ním i jeho vynálezce. Jako by se po nich slehla zem.“

„Kdo byl Tláskáč a odkud pocházel?“ vyzvídal neodbytně natvrdlý Jarek a do úst si přidal další mentolový bonbon.

„Ty to nevíš? Jak je to možné? Spadl jsi snad z měsíce? Myslel jsem, že Tláskáče musí znát každý. Je to přeci všeobecně známá legenda. Dobře, tak já ti to prozradím. Jan Tláskáč byl ze Sténadel.“

Chlapcům při těch slovech zamrazilo v kostech. Jindra Houska začal lapat po dechu, Červiváček začal volat maminku a Tryskonožka požádal o rozhrěšení okolo jdoucího faráře. Takovou moc měla zmínka o nechvalně známé části města. Sténadla byla temná, tajemná a podivná čtvrť. Kdo tam nemusel, raději se jí vyhnul.

„Ví někdo, jak chutnalo jídlo ze zázračného rendlíku? Bylo dobré?“ vpytával se Houska, kterému se po několika mocných úderech do zad od Dlužína vrátil dech.

„To nikdo neví. Tláskáč si vynález dobře hlídal. Nikomu nedal ochutnat. Běda tomu, kdo se k hrnci jen přiblížil. Takové lidi si označoval Těčkem a pořadovým číslem vyrytým nožem na čelo. Původně si chtěl hříšníky poznamenávat křížkem. Brzy však zjistil, že značkovačů je více. Díky tomu pak nepoznal, zda si osobu označil on, či někdo jiný. Bylo potřeba vymyslet jinou značku. Inspiroval se Zorrem a jeho pověstným Zetkem. Tláskáč začal používat Těčko. Všechny hříšníky měl pak zapsané v tajné knize, kde bylo přesně vylíčeno, čím se dotyčný provinil. Jaké jídlo okusil, kolik toho snědl, jak se u toho tvářil, jaká slova při tom pronášel. Díky jeho horlivosti při hlídání hrnce se již asi nikdy nedozvíme, jak asi jídlo z kouzelného rendlíku chutnalo,“ vysvětlil Pomalým kulkám Mlátička.

Mirkovi se při jeho slovech vybavila dávná vzpomínka. Jednou, když s rodiči procházel Sténadly, si povšiml, že někteří sténadelští dospěláci nosí patky hluboko do čela. Občas, když zavál vítr, nebo když dotyčný neopatrně pohodil hlavou, spatřil podivné rýhy, kterým předtím nevěnoval pozornost. Považoval je za pozůstatky chlepeckých bitev. Teď zde bylo i jiné vysvětlení. Příště si bude muset hlavy s patkou více prohlédnout či vyfotografovat.

„Škoda, docela by mě zajímalo, jak takové jídlo chutná,“ prohlásil zklamanečně věčně hladový Jindra Houska, stále se ještě motající po přestálém šoku. Jeho divoká fantazie hned začala vymýšlet, jak mohla jídla z tajemného hrnce chutnat a vypadat. Před jeho zraky pochodovaly misky plné kouřících koblih plněných mákem s plátkem slaniny navrch a za nimi si vykračovaly párky s medem, pak následoval létající talíř svíčkové s patnácti bramboráčky a okurkou.

Tryskonožka ho musel kopnout, neboť jeho zasnění začínalo být nedůstojné. V tu chvíli Mlátička zpozoroval u zdi nové chlapce. Nechal Pomalé kulky být a šel se věnovat nově příchozím. Musel je náležitě poučit o významu podivné kresby. Jen co Mlátička odešel, přitočil se ke Kulkám Pepa Blažek.

„Nevěřte mu. Mlátička plácá nesmysly,“ spustil Blažek. „Žádný Tláškač nikdy neexistoval. Hrncem vymyslel Karel Přecpálek. Hlavně to nebyl žádný tajemný rendlík, ale úplně obyčejná parní turbo várnice na iracionální potraviny. Díky speciálnímu uspořádání se v přístroji daly vařit kombinace, které zdánlivě nedávají smysl. Například steak se žemlovkou nebo chilli papričky s ovesnou kaší, rajská s kyselým zelím a palačinkou a mnohé další podobné, na první pohled nesmyslné kombinace. Cokoliv vás napadne. Vždy chutné a lahodné. Prostě opravdový zázrak.“

Houskovy víze tedy nebyly tak nesmyslné, jak se na první pohled zdálo. Jindra se potěšeně pousmál pod rašící vous, věděl své. Sotva Blažek dopovídal, ujal se jich další zvěstovatel pravdy. Tentokrát to byl Milan Sádlik, řečený Zdravověda.

„Jen já vím, jak to bylo doopravdy s objektem, jenž je zde nakreslený na zdi. Nebyl to hrnec na vaření, ale speciální nádoba na fyzikální pokusy. Vymyslel ho akademik Vilibald Úzko, který chtěl ověřit, zda lze na deseti-dimenzionální struně uvázat uzlík, aniž by se přetrhla. Vytvořil proto v nádobě speciální interdimenzionální pole, které mělo multidimenzionální strunu rozložit na jednotlivé dimenze.“

Jednou mu, díky roztržitosti, spadla do nádoby s aktivovaným polem svačina. Opatrně ji vyndal a přemýšlel, zda může polem zasažené jídlo sníst. Zvažoval, zda to není životu nebezpečné. Podle jeho výpočtů nemělo mít interdimenzionální pole na potraviny žádný vliv. Nechtěl však riskovat.

Rozhodl se proto nejprve vyzkoušet vzorek jídla na pokusné kryse, než se pustí do konzumace. Hodil do klece malý kousíček svačiny. Krysa ho bez váhání zhltna. V okamžiku jí narostla křídla. Došlo jí, co se děje, kdo je a kde je. Vzala bidlo, které měla na hraní, přitáhla si klíče, jenž roztržitý Úzko nechal na stole. Odemkla si a odletěla do teplých krajín. Profesor na to celé koukal s otevřenou pusou.

Právě v tu chvíli za ním přišel Přecpálek, známý novinář z místního plátku. Úzko mu pln nadšení začal popisovat právě provedený pokus. Zatímco Vilibald vysvětloval principy svého nápadu a na tabuli kreslil vysvětlující obrázky, věčně hladový Přecpálek ozářenou svačinu bez sebemenšího zaváhání snědl. Během chvíle mu taktéž narostla křídla. Na nic nečekal.

Popadl pokusnou nádobu a odletěl. Od té doby ho již nikdo neviděl,“ zakončil tajuplně své vypravování Sádlik.

Vtom kolem hochů proletěl vystrašený Petr Kozina a vrískal:

„Nejezte z Tláškačova hrnce! Stanou se z vás upíři!“

Naštěstí mu Červiváček pohotově nastavil nohu, jinak byl by v mžiku pryč. Mírek to ocenil pochvalným pohledem. Červiváček přitom celý zčervenal. Štěstím. Mezitím chlapi popadli Kozinu a postavili ho na nohy. Dobře ho při tom drželi, aby neutekl.

„Co víš o Tláškačově hrnci? Koukej hned všechno vyklopit,“ řekl Dlužín mile a na důkaz přátelství zvedl zařatou pěst. Kozina přikývl a začal překotně sdělovat vše, co věděl.

„Tláškač pocházel ze starého rodu upírů. Byl to upír dvacáté šesté generace. Měl před sebou skvělou budoucnost, neboť se měl stát hlavním upírem. Složil upířské zkoušky a již jen čekal na dekret. Zlákán lidskými atrakcemi se rozhodl, že se projede na kole, což v noci nebyl nejlepší nápad. Rozjel se z kopce a ujížděl s větrem o závod. Byl zcela opojen rychlou jízdou, a tak si nevšiml kanálu bez poklopu. V plné rychlosti do něj vletěl. Přepadl a vyrazil si zuby. Měl po kariéře. Bez zubů nemohl proměňovat lidi na upíry. Také s potravou měl problém. Nechtěl neustále jen srkat krevní plasmu z nemocnic. Toužil po pořádném jídle. Prahla po teplé krvi. Začal proto pracovat na hrnci, který by mu zajistil lahodný krvavý pokrm. Nakonec se mu to povedlo. Ať uvařil cokoliv, bylo to krásně krvavé. Krev měla všechny vlastnosti, které měla mít. Dokonce byla lepší než cokoliv jiného. Upíři, kterým Tláškač dal své jídlo ochutnat, s tím museli souhlasit. Brzy se stal Tláškač mezi upíry velice populární. Díky svému vynálezu velice zbohatl. Úžasný na tom byl zejména fakt, že dokázal udělat krvavé jídlo opravdu z čehokoliv. Dokázal proměnit knedlíky, mrkev, salát, těstoviny, prostě cokoliv. Sláva hrnce byla obrovská. O jídlo začali projevovat zájem i obyčejní lidé. Ale Tláškač se o své jídlo s obyčejnými smrtelníky nehodlal dělit. Bylo by to házení perel sviním, myslel si. Lidé nedokážou úžasnou chuť jeho jídla ocenit.

Jednou mu miliardář jménem Leather nabídl za ochutnávku opravdu obrovskou částku. Tláškač neodolal. Vzal hrnec a připravil miliardáři krásně krvavý steak z čerstvé hlávky zelí. Leather jídlo zvědavě ochutnal. Pokrm byl nebesky lahodný. Přestal se ovládat. Jeho vybrané návyky šly stranou. Pustil se do lahodného masíčka jako termity do dřeva. Za chvíli byl celý steak v něm. V tu chvíli se proměnil v upíra. Tláškač se zaradoval. Znovu byl schopen proměny. Rozhodl se s lidmi jednou provždy skoncovat. Již jejich krev nepotřeboval. Jeho plán byl jednoduchý. Začal dodávat své hrnce

do všech kantýn a jídelen. Jeden z hrnců je prý i v naší školní jídelně,“ zakončil své vyprávování Kozina. Pomalé kulky uvažovaly, zda to může být pravda. Kozina využil nepozornosti a chlapcům rychle utekl. Chlapci se na sebe zaskočeně podívali a přemýšleli, zda bude někdo za útěk informátora potrestán. Mírek však incident ani nepostřehl. Byl zabrán do svých myšlenek.

Červiváček využil chvílky ticha. I on znal příběh o Tláskačově hrnci. V dětství mu ho vyprávěla maminka před spaním. Dodnes z toho má noční můry. Historka se hodně podobala Mlátičkovu vyprávování. Hlavním hrdinou byl Ervin Tláskáč, který zhotovil podivuhodný, samovarný hrnec pro svého strýce, který zkoušel vařit podle pradávných receptů. Receptů tak starých jako lidstvo samo. Možná ještě starších. Podle některých odborníků se jednalo o recepty, které zde zanechali mimozemšťané, když zde dělali biologické pokusy, ze kterých pak omylem vzniklo lidstvo.

Recepty byly velice složité. Za normálních podmínek nebylo možné požadavky mimozemských kuchařů dodržet. Avšak Tláskáčův vynález si s nimi snadno poradil. Stačilo jen vyrobit děrný štítek s postupem receptu. Hrnec pak podle programu vyrobil požadovaný pokrm. Tláskáčův strýc brzy dosáhl v děrování štítků opravdové dokonalosti. Na běžný recept mu většinou stačilo pět sekund. Kleštičky začaly cvakat jak šílené a vmžiku tu byl vyděrovaný štítek. Zasadil jej do hrnce. Rendlík začal hrčet, cvakat a supět. Po chvílce vypadla syntetická potravinová kostka. Strýc ji dal degustátorovi a pustil se do dalšího receptu. Šlo to jako po drátku. Jeden recept za druhým.

Jenže mimozemská strava měla na člověka nečekané účinky. Jedinci, jež pokrm okusili, začali levitovat. Zpočátku to bylo zábavné, jenže pak postižení jedinci začali stále více tíhnout k temné straně. Začali na poctivé občany nalétávat a přepadávat je. Zpočátku je jen olupovali, ale později začali své oběti pojídat. Byli to pověstní létající kanibalové, které jistě znáte z pohádek. Postiženým rolníkům nezbylo nic jiného než se bránit. Začali pořádat lovy na tyto létající bestie. Byly to kruté boje na život a na smrt. Jednou zvítězili rolníci, jindy kanibalové. Po mnoha krvavých bitvách nakonec zvítězili vesničané. Poté chtěli vesničané zúctovat s tím, kdo to celé způsobil, ale po Ervinovi jako by se zem slehla. Nikdy už ho nikdo nespatriil.

Zdeněk Pitule, který stál vedle nich a vše již delší dobu poslouchal, jen kroutil hlavou.

„Tolik příběhů. Znáte tak pravdu. Dal bych cokoliv,“ povzdechl si.

„A co bys za to dal? Kolik bys byl ochoten obětovat, když to zjistíme?“ vypytał se pohotově Mirek, náhle vytržený ze svých úvah. Zdeňkova poznámka ho velice zaujala. Mirek motivován penězi započal vyzvídat, kam až by byl ochoten zajít. V hlavě mu začaly cinkat mince jak výhernímu automatu v kasinu. Jeho hamižnost a představitivost byla bezmezná. V duchu si představoval obrovský trezor, dvakrát tak velký než ten Skrblíkův, naplněný penězi, zlatem a diamanty. Viděl se na skokanském můstku nad hromadou prachů. Vrhál se do záplavy bankovek a plaval v nich.

Když se chlapci vrátili do klubovny, nebetyčně pomluvili kresbu na zdi v dalším díle Dum-Dumu, aby vzbudili pochybnosti. Vysmáli se všem příhodám o Tláskačovo hrci, včetně té od Červiváčkovy maminky. Podle jejich zjištění je tajemný obraz na zdi jen pouliční umění nejmenovaného opilého zedníka, který ani nevěděl, co vlastně kreslí. Celý humbuk kolem obrazu označili za pouhý výplod chorých mozků.

Dohodli se, lépe řečeno Mirek rozhodl, že půjdou pátrat na vlastní pěst do Sténadel. Byť byl Tichostraníkům vstup do této čtvrti zakázán. Kdyby však věděli, co je zde čeká, raději by si nechali nafackovat okovanou botou.

Nikdo rozumný se do této divné čtvrti neodvážil. Jakmile chlapci ze Sténadel zahlédli někoho, kdo tam evidentně nepatřil, hned se k němu seběhli a rychle jej vyprovodili z jejich čtvrti. Mohli tam jen vyvolení, kteří dostali vstupní povolení. Povolenek však byl omezený počet. Ti, na které se usmálo štěstí, nebo měli správné kontakty, dostali zvláštní legitimaci s fotografií a jménem. Vzadu byly kolonky na razítka. Každý vstup byl zapsán do legitimace a do pěti dalších formulářů. Schvalovací procedura byla poměrně složitá. Stávalo se, že někteří „nepohodlní“ se do Sténadel nedostali za celý svůj život. Někteří měli informace jen od svých otců, kterým se to kdysi dávno podařilo. Byla to nezbytná reakce, aby se Sténadelské tajemství uchovalo v tajnosti. Stalo se to po válce o Údolí sluneční záře, kterou Tichá strana prohrála. Údolí, přesněji naprosto zdevastovaná rokle, která připomínala měsíční krajinu, je po této válce známější pod názvem Jateční údolí. Tehdy, v nastalém chaosu, zaplavila vlna cizáků tajemnou čtvrt. Velice se divili podivným zvykům Sténadelských chlapců. Vyprávěli o tom i v jiných čtvrtích. Bylo třeba zakročít, pokud chtěla Sténadla přežít v takové podobě jako dosud. Naštěstí byrokracie zafungovala. Sténadelští hoši si dál spokojeně žili ve své izolaci.

Sténadla

Sténadla byla zvláštní, temná, mystická, separovaná, tajemná čtvrt', po níž se procházeli podivní, uzavření chlapci s baterkami v klopě zimníku. Zimník nosili po celý rok. V létě, v zimě. Byl to jejich stejnokroj. Od jara do podzimu byly povolené kraťasy. Až na výjimky se jednalo o členy místního chlapeckého sdružení s názvem Voltové. Většina Voltů měla v klopě tužkové baterie. Někteří, lépe situovaní nebo na módu dbající hoši měli mikrotužkové články. Jen ti nejbohatší měli nově vyvinuté nanočlánky typu AAAA. Při svém putování po Sténadlech občas Pomalé kulky narazily i na chlapce s monočlánky, ale bylo jich jen poskromnu. Špalci, jak je ostatní nazývali, byli členy odpadlického hnutí Mono. Jejich heslem bylo „S monočlánky na věčné časy a nikdy jinak“. Velice ostře se přeli s ostatními veteránskými skupinami, mezi které patřili zejména Buřtové, kteří bojovali za monočlánky typu D a Plocháči, což byli obdivovatelé plochých baterií.

Jak se Pomalé kulky později dozvěděly, byly monočlánky a ostatní historické baterie zakázány na lednové Velké Voltské konferenci. Povoleny byly jen články velikosti tužkové baterie a menší. Kdo byl přistížen s baterií nesplňující daná kritéria, dostal trestný mínus volt a bylo mu odebráno 30 procent napětí po dobu tří týdnů. Za 12 mínusových voltů hrozilo vyloučení z voltského uskupení a doživotní ztráta energie.

Napětí v bateriích nebylo obvyklých 1,5 voltů, jak by si mohl myslet někdo, kdo nebyl ze Sténadel. Zdánlivě obyčejné baterie měly napětí mnohem větší. Často v nich byly stovky, tisíce ba i desetitisíce voltů. Není divu, že při tak vysokém napětí docházelo k probíjení. Proto všichni chodili v botách s tlustou gumovou podrážkou. Jenže, ať své boty izolovali sebevíc, k probíjení stále trochu docházelo. Díky tomu chlapci neustále sténali, což nakonec vedlo k samotnému názvu čtvrti. Mohlo by se zdát, že Voltové trpěli, ale opak byl pravdou. Zdejší hoši štípání, mravenčení a probíjení milovali. Někteří je přímo vyhledávali. Dost často jste mohli potkat hochy se

zčernalými tvářemi od zkratů, nebo jiné, kteří se bičovali u transformátorů holými kabely, čímž chtěli dokázat svoji statečnost a loajalitu k hnutí. Populární byla i soutěž Kolik voltů vydržíš, nebo zkráceně Maxivolt, kterou chlapci provozovali na každém větším shromáždění. Vítězové soutěžili na Voltské konferenci nebo při Volbě Velkého Volta. Docházelo i ke smrtelným úrazům, ale to nikomu nevadilo. Vášně vítězila.

O co se jednalo? Soutěžící dostal na ukazováček každé ruky jednu elektrodu. Elektrody byly připojené na trafo s regulátorem. Postupně se zvyšovalo napětí, dokud soutěžící nezavolal stop. Opravdoví rekordmani nehleděli na spálené maso na prstech a odolávali i tisícovkám voltů. Stávalo se, že po celém městě začal kolísat elektrický proud. A to zejména v době semifinálových a finálových kol, kdy soutěžilo více borců najednou.

Dosud neznámým způsobem se soutěž dostala do Ruska, kde se hra stala populární pod názvem Vyděražaj pioněr. Jednalo se však o slabý odvar původní Voltské varianty. Zocelení Rusové dosahovali jen deseti, maximálně dvanácti voltů. S ampéry na tom byli Rusové ještě hůře. Darma mluvit.

Jak jsme již uvedli, bylo sténání chlapců všudypřítomné. Místní lidé to již vůbec nevnímali. Naopak měli divný pocit a byli celí nervózní, když

hrůzostrašné sténání neslyšeli. Proto velice neradi navštěvovali jiné čtvrtě. Nejvíce se pochopitelně vyhýbali Tiché straně s jejím velice nepříjemným, až uši drásajícím tichem.

Velikost napětí byla ve Sténadlech velice důležitá. Chlapci totiž své souboje neřešili tradičním způsobem. K soubojům mezi dvěma Volty docházelo tak, že se měřilo napětí baterie u obou protivníků. Sundávání a měření baterií bylo poměrně zdouhavé. Obzvláště když si někteří líní Voltové místo standardního bateriového držáku přilepovali baterii na klopou sekundovým lepidlem. Z tohoto důvodu byla vydána směrnice pro urychlení souboje. Podle ní musel každý Volt mít pod baterkou vyvedeny dvě normalizované svorky, na které se připojoval cejchovaný voltmetr. Soupeř, který měl větší napětí, vyhrál. Souboji dohlžel Volt zvaný Usměrňovač, který krotil divoké Volty a svým cejchovaným voltmetrem určoval vítěze souboje. Pokud nebyl soudce na blízku, často se soupeřící Voltové připojovali natvrdo přímo do svorek – napětí proti napětí. Kdo měl větší napětí, ten vyhrál. Čím byl rozdíl napětí větší, tím byla prohra bolestivější.

Způsob připojení rozděloval chlapce na dva hlavní tábory. Na Napěťovce a Proudníky. Pochopitelně to nebyla jediná věc, která sténadelské chlapce dělila. Byly zde další otázky, na kterých se nemohli shodnout. A tak zde kromě dvou hlavních směrů existovalo i několik odpadlických menšin. Například Mikrovoltové a Monovoltové. Další významnější skupinkou byli Střídači, kteří prosazovali místo stejnosměrného proudu proud střídavý. Jejich heslo bylo „Mělo by se střídat,“ čímž dvojsmyslně upozorňovali na svůj požadavek volby nového Velkého Volta. Tyto frakce však neměly na dění ve Sténadlech žádný znatelný vliv.

Napěťovci prosazovali důležitost napětí, proto při skupinových kolektivních propojovali své baterie do sérií, zatímco Proudníci upřednostňovali proud a z toho vyplývající paralelní zapojení. Aby nedocházelo k vzájemné nekompatibilitě, určil vždy úřadující Velký Volt, jakým způsobem se budou po jeho období provádět souboje. V tomto období byl Velkým Voltem zástupce Napěťovců.

Velikost napětí určovala i postavení ve Voltské hierarchii. Čím větší napětí, tím vyšší a důležitější post daný Volt zpravidla zastával. Muselo se jednat o mimořádnou osobnost, aby se na vyšší post dostal Volt s malým napětím v baterii. V celé voltské historii se to stalo jen dvakrát.

Nad baterkou se nacházela žlutá dioda či žárovíčka. Sténadelští chlapci je začali používat za války s Tichou stranou, kdy bylo ze strategických dů-

vodů zakázáno používat vysílačky a komunikátory. Diody připojily k bateriím a mohli si blikáním posílat tajné depeše. Používali k tomu takzvané Bohoušovo kódování. Autorem byl Bohuslav Jirka, geniální matematik. Hoši ho přezdívali Sténadelský Gauss. Vymyslel speciální, velice efektivní kódování zpráv. Něco mezi morseovkou a čínštinou. Na jednu větu zprávy bylo v průměru potřeba jen tři nebo čtyři bliknutí. Byl to velice hustý informační kód. Pro představu, na celý Jiráskův román Proti všem by stačilo čtyřicet dvě bliknutí.

Zpočátku hoši říkali, večer mi blikni zprávu v BÉKá. Pak se to zkrátilo. Stačilo říct bekní a každý věděl, o co jde.

Tak jako u baterií, tak i u světýlek se projevovala finanční situace chlapců. Někteří měli na kabátech připevněny levné žárovíčky či LED diody, zatímco jiní holdovali poměrně dražším xenonům. Byli i tací, kteří měli místo diody miniaturní zářivky, případně halogenky. Jejich světlo bylo dobře viditelné i za slunečního dne.

Postupem času se stala důležitá i sytost světla. Světle žlutá byla určena řadovým Voltům. Náčelníci ulic měli barvu o dva stupně sytější. Tak to šlo dál. Čím vyšší hodnota, tím byla barva sytější. Velký Volt měl diodu z fosfid indium fosforečnanu hlinitého, která vyzařovala absolutně sytou žlut.

Všechny tyto informace se hoši dozvídali postupně při putování po Sténadlech. Před jejich první návštěvou temné čtvrti se jejich znalosti o Volttech rovnaly absolutní nule. Od pamětníků z Tiché strany se dozvěděli jen, že Voltové chodí v tmavých svrchnících s baterkou a žárovíčkou na klopě. To se jim zdálo divné a komické, neboť Pomalé kulky neznaly důležitost Voltských insignií.

„Podle mne,“ uvažoval prakticky Mentolka, „postačí, když si do klop sak vetkne zapálené dortové svíčky. Když nás někdo zastaví a bude mít nějaké připomínky, tak můžeme říci, že jsme si nedopatřením přepálili pojistky.“

„Já nevím. Svíčka a žárovka je přece jen rozdíl. To se pozná na první pohled. Neměli bychom na sebe upozorňovat,“ oponoval mu Jindra, jenž se výpravy do Sténadel velmi obával.

„Základem je zůstat v utajení. Jen tak se můžeme o tajemném Tláskači a jeho hrnci něco dozvědět,“ rozhodl Mirek.

„Žádný problém. Viděl jsem luxusní ledky v obchodu s elektrosoučástkami. Voltové nám budou závidět. Na to vsadím poslední pětník,“ chlubil se Červiváček.

„Dejte mi peníze, já je doběhnu koupit,“ nabízel se a hned se hnul do klubové pokladny. Jenže kasa byla prázdná. Byl v ní jen Mirkův dluhopis.

„Co budeme dělat?“ ptal se zaskočeně Červiváček.

„Nic. Bez žárovek do Sténadel nemůžeme,“ řekl skoro radostně Houska.

„Nestačily by žárovičky z vánočního stromečku?“ ptal se Tryskonožka.

„Za naším obchoďákem jsem viděl vyhozený vánoční stromeček i se svíčkami,“ vysvětloval.

„Tryskonožko!“ zahromoval Mirek. Víc říkat nemusel. Tryskonožka se na nic neptal a rychlostí splašeného hlemýždě se odbelhal z klubovny. Měl průšvih. Nechat někde ležet vyhozenou věc bylo proti klubovým pravidlům. Navíc se nechal nachytat přímo od Dlužína. Ten si to bude pamatovat věčně. Měl paměť jako slon. Ostatní chlapci se Tryskonožkovi tiše posmívali. Dobře věděli jak je Mirek mstivý. Každý přečin měl dlouhodobé následky. Jeden trest nikdy nestačil.

Proto chlapci při klubových výpravách brali vše, co volně leželo, jen aby se Mirkovi zalíbili. Klubovna se postupně plnila naprosto nesmyslnými předměty. Chlapci takřka neměli kde sedět. Naštěstí důchodkyně Kropáčková, jež bydlela v domě, kde byla klubovna, zdělila po manželovi sklad, který se nacházel ve vedlejší ulici. Nikdy v něm však nebyla, bolely ji nohy a nechtěla se namáhat. Dlužín náhodou vyslechl hovor, kdy si Kropáčková stěžovala babce Tuháčkové. Pohotově jí nabídl, že se Pomalé kulky o sklad postarají. A opravdu se postaraly. Kluci proměnili obří skladovací prostor v největší vetešnictví na světě.

Netrvalo dlouho a Tryskonožka byl zpět. V jedné ruce držel krabici se žárovičkami, v druhé měl rozřezaný stromeček svázaný do úhledné otýpky.

„Tak, žárovky bychom měli. Ještě baterky,“ řekl Mirek a sáhl do šuplíku, odkud vytáhl poslední balení tužkových baterek. Byly to klasické zinkochloridové baterie Popular R03. Roztrhl obal a začal obdarovávat každého člena klubu baterkou a žárovičkou. Chlapci je hned začali improvizovaně propojovat a zkoušeli, zda svítí. Kupodivu se jim to všem povedlo.

Baterky byly jen čtyři. Na Červiváčka se nedostalo.

„A co já?“ ptal se zaskočený Červiváček.

„Ty zůstaneš doma,“ rozkázal Dlužín. Červiváček smutně zavyl a začal se drbat nohou za uchem.

„Proč právě já?“ stěžoval si.

„Protože nemáš baterku,“ suše odvětil Mirek.

„Bez světla budeš tmavý. Jdi žebrat do Jitřnic, ať máme večer co jíst,“ dodal Dlužín a tím pro něho celá záležitost skončila. Věděl, že Červiváčkovi brzy dojde, co provedl. Nebylo moudré dívat se bez dovolení do klubové pokladny.

V temné čtvrti

Slunce pomalu zapadalo. Zešeřilo se. Tichou stranu ozářily první lampy. Chlapci si připevnili barevné svíčky a baterie na pravou klopou svrchníků. Vyrázili. Nechtěli, aby se o výpravě někdo dozvěděl, proto postupovali velice obezřetně. Vyhýbali se všem soukmenovcům, kteří by je mohli poznat. Vzali to raději oklikou přes Větřín, což zabralo hodně času. Do Sténadel dorazili až pozdě v noci. Přesto ulicemi stále ještě proudilo velké množství hochů a dívek. Dospělí raději seděli doma a nevystřkovali paty ze svých příbytků. Pokorně sledovali nekonečné seriály. Jít se někam bavit neměli odvahu. Tohle již dávno nebyla jejich čtvrt. Tenhle boj prohráli. Sem tam bylo možno slyšet křik, jekot a občas i střelbu. Aut zde mnoho neparkovalo. Navíc, i těch pár vozidel, která zde bylo možno spatřit, stejně hořelo. V ulicích byl ruch větší než obvykle, neboť se schylovalo k volbám. To však Pomalé kulky v té chvíli netušily. Jako Alenka v říši divů putovali chlapci zakázanými Sténadly. Vrývali si do paměti každíčkový detail, aby vše mohli zapsat do Dum-Dumu. Aniž by to tušili, účastnili se něčeho úžasného. Právě se začaly měnit dějiny.

Pomalé kulky s očima na vrch hlavy procházely podivnou čtvrtí. Hoši se navenek snažili tvářit znuřeně. Předstírali, že sem patří, tudíž je nic nepřekvapuje. Ve skutečnosti však byli jak v Jiříkově vidění. To, co viděli, naprosto odporovalo dosavadním životním zkušenostem. Voltové byli mnohem podivnější, než si kdy dokázali představit. Hoši se snažili vyhnout jakémukoliv přímému kontaktu. Zároveň se snažili o těch podivných lidičkách dozvědět co nejvíce. Nenápadně se přibližovali k bavícím se skupinkám a snažili se vyslechnout jejich hovory. Velmi často se Voltové bavili o nějakých vysokých hodnotách. Stovky, tisíce a desetitisíce létaly sem a tam. Soupeřící Voltové se snažili jeden druhého trumfnout vyšším číslem. Teprve po nějaké době Pomalým kulkám došlo, o čem Voltové hovoří. Šlo o napětí v bateriích, které měli na klopě. Bylo to pro ně velice důležité téma. Chlap-

cům z Tiché strany přitom spadla čelist. Nemohli uvěřit tomu, co slyšeli. Přece není možné, aby měli v bateriích tisíce voltů. Nebo snad ano?

„Třeba si jen vymýšlí. Blafují. Možná je to jen nějaký slovní poker,“ domníval se Mentolka.

„Já nevím. Tváří se u toho moc vážně. Tohle mi jako blafování nepřipadá,“ mnil Mírek. Jejich diskuse byla náhle přerušena hádkou nedaleké skupinky Voltů. Pomalé kulky se tam šly podívat. Naštěstí nebyli hoši sami. I ostatní, poblíž stojící Voltové, byli přilákáni hlasitým povykem. Díky tomu se chlapci z Pomalých kulek mohli dostat do blízkosti obou aktérů a nebyli přitom nápadní.

„Má ultraiontová baterie strčí tu tvoji snadno do kapsy. Kdoví, zda je v té tvé ubožačce alespoň pět tisíc voltů,“ vykřikoval Volt s hnědými vlasy. Byl při tom rozpálený do běla.

„V pohodě. Pět kilo nic není. I neandrtálci měli ve svých kyjích větší napětí. Já používám zirkon kobaltovou směs s malou příměsí rádia. Tvá ultraiontovka na ni nemá ani náhodou. Klidně ji můžeš hodit do kanálu. Nebo ji dej malým dětem na hraní. Stejně není k ničemu jinému dobrá,“ odpověděl provokativně Volt s tmavými vlasy, a ještě se při tom znechuceně ušklíbl. Jinak zachovával naprostý klid. Jako by ho celá záležitost vůbec nezajímala.

„Takhle mou úžasnou baterii urážet nebudeš,“ vykřikl našťvaný hnědovlasec. „Vyzývám tě na napěťový souboj.“

„Přijímám,“ pravil černovlas s klidem. Evidentně mu dělalo radost, jak protivníka vytočil.

„Je zde nějaký Usměrňovač?“ zeptal se našťvaný hnědáček okolostojících.

„Tady jsem,“ ozval se jeden z Voltů, kteří hádku sledovali. Vykročil k hnědovlasému Voltu a otevřel malý kufřík, který měl s sebou. Vyndal z něho futuristicky vyhlížející měřák. Takový hoši z Pomalých kulek ještě neviděli. Zdálo se jim, jako by se ocitli v nějakém ztřeštěném sci-fi filmu. Usměrňovač připnul měřící sondy na svorky hnědovlasého Volta a stiskl měřící tlačítko. Ručička měřáku prudce poskočila. Ustálila se na hodnotě dvanáct tisíc sedm set šedesát pět voltů. Okolo stojící Voltové zašuměli údivem. Měřený Volt byl spokojen. Radostně se usmíval.

„Tak co tomu říkáš?“ ptal se vítězně. Černovlasý Volt nic neříkal. Zachoval kamennou tvář. Mezitím k němu přistoupil Volt s měřákem. Změřil napětí.

„Čtrnáct tisíc tři sta dvacet jeden volt,“ vyhlásil Usměrňovač neosobním hlasem bez emocí. Černovlasec to přijal spokojeným kývnutím hlavy.

„Tak co vejtahe? Za co stojí tvoje baterie?“ Zeptal se černovlasý chlapec svého soupeře. Hnědáček odevzdaně sklopil hlavu.

„Za nic,“ zašeptal skoro neslyšně. Stále nemohl pochopit, jak je možné, že prohrál. Vždyť měl tak úžasnou baterii. Okolo stojící Voltové se začali rozcházet. Souboj byl u konce. O vítězi bylo rozhodnuto. Jen Usměrňovač ještě chvilku zůstal. Vytáhl nějaké lejstro a zapsal do něho jména, hodnosti soupeřů, typ baterie a další podobné údaje. Výsledek souboje pak nahlásil do Voltské ligy. Což byl pravidelně aktualizovaný žebříček nejlepších Voltů. Byla to jakási obdoba žebříčku ATP v tenise. Za každý vyhraný zápas dostal vítěz body a ligový koeficient. Další body získal za napětí, za styl zápasu a za použitou technologii.

Pomalé kulky se nenápadně vytratily z místa souboje. Zahnuly do postranní uličky, aby měly klid. Když se chlapi dostali dostatečně daleko, pustili se do divoké diskuse.

„Viděli jste to?“

„Neuvěřitelné.“

„Tak je to pravda. Mají vysokonapěťové baterie.“

„Nemohl to být nějaký podvod?“

„Určitě ne. Viděli jste to jiskření?“

„Byla cítit statická elektřina. Mně z toho vstávaly vlasy.“

„Tolik energie v tak malé baterii. Víte, co by se s tím všechno dalo dělat?“

„Co?“

„No, to právě nevím.“

„Příště musíme dát pozor, abychom neprozradili, že máme v bateriích jen 1.5 voltu. Mohl by z toho být průšvih.“

Takto si nějakou dobu povídali, než do uličky zamířil neznámý Volt. Chlapi utichli a nenápadně se vytratili z uličky. Vrátili se k původnímu cíli výpravy. Znovu začali zkoumat prapodivná Sténadla a snažili se nalézt nějakou stopu po Tláškači a jeho zázračném hrnci.

V jednu chvíli byla jejich tajná pátrací výprava málem odhalena a předčasně ukončena. Stalo se to v jedné úzké uličce, když chlapi narazili na partu podivně se chovajících Voltů. Zpočátku je pokládali za opilé. Později si uvědomili, že se musí jednat o něco jiného. Voltové byli něčím nabuzení. S největší pravděpodobností nepovoleným, velmi vysokým napětím. Největší z nich měl přísný pohled, kvalitně střížený zimník a na prsou měl zabudován obrovský letecký světlomet. Evidentně se jednalo o Volta vyšší hodnosti. Pozorně si neznámé Volty prohlížel.

„Stát! Řekněte mi, proč máte zastaralé insignie? Z jakého důvodu je máte na druhé straně kabátu? Pokud vím, tak elektrický proud je proudem

tekoucím zleva doprava. Označení tudíž patří na levou stranu. To musí každý Volt znát! Vy to snad nevíte? Z jaké jste sekce?“ obořil se na ně zostra.

Mirek se nenechal zastrašit. Ve zlomku sekundy vymyslel, jak vše vysvětlit. Nadechl se a rozvázně popuzeným Voltům vyprávěl, jak dnes ráno jeho skupina trénovala skupinový boj při sériovém zapojení. Chybou jednoho z nich došlo ke zkratu. Tím přišli o vylepšené baterie. Chtěli použít záložní baterie. Jenže ty jim zřejmě někdo ukradl. Na nové super výkonné nemají. Tak to řeší nouzovým způsobem. Navíc jim někdo zřejmě obrátil zrcadlo. Jedině tak se mohlo stát, že si dali insigne na druhou stranu.

„Je to jen nešťastná souhra náhod. To přece chápeš, soukmenovče? Řídíme se novelizovaným voltským zákonem, paragraf dvacet devět, odstavec pět – Klopa musí vždycky svítit! Jen co to situace dovolí, pořídíme si opět kvalitní vysokovoltové baterie. Já osobně pracuji na vanad molybdenové,“ ukončil svůj proslov Dušín skoro žoviálně. Využil přitom rafinovaně nedávno získané informace.

„Dejme tomu,“ prohlásil neochotně Letecký světlomet. Mirkův příběh zněl logicky, přesto mu na něm něco nesedělo. Navíc, on, vysoce postavený Volt o žádné novelizaci nevěděl. Jak to může vědět takový ulízaný usmr-

kanec? Prohlížel si Pomalé kulky ostřížím zrakem. Tak podivné Volty ještě neviděl. Cosi tu nehrálo. Tihle chlapi vypadali nějak nepatřičně. Jako by byli z jiného světa. Jenže na druhou stranu, mezi Volty bylo mnoho extremistů a volnomyšlenkářů, kteří vypadali ještě nepatřičněji. A pak se v tom má někdo vyznat. Musí si je nějak otestovat.

„Koho budete volit? Napěťovce nebo Proudňíky?“ zeptal se podezíravě

„Ale třeba Impedantňíky,“ plácl na nečekanou otázku Mentolka a vykročil vpřed, jako by mu do pat probíjel motorový proud. Ostatní členové neváhali a nastartovali své nohy k rychlému odchodu. Neohlížeje se, vlevo ani vpravo, zabočili kvapně do vedlejší uličky. Bylo načase. Zaskočení Voltové v čele s Leteckým reflektorem po chvilce pochopili, že je Pomalé kulky oklamaly a rozběhli se za nimi. Ozval se dupot těžkých bot tlumený silnými gumovými podrážkami.

„Rychle! Schováme se do výkladní skříně,“ zavelel Dlužín a ukázal na nejbližší vitrínu. Zkušeným pohybem odstavil přísavkou sklo na chodník. Vlézt dovnitř a zasadit výkladeč zpět na místo bylo pro trénované hochy dílem okamžiku. Chlapi si začali zvědavě prohlížet svůj úkryt. Bylo to velice podivné místo. V první chvíli mysleli, že se ocitli na onom světě.

„Ha,“ vylétlo z Mirka, když konečně pochopil, o co se jedná. „Jsmo v prodejně věnců a smutečních rakví. Jindro, rychle zapal svíci. Pod svícem je největší tma, jak říkával můj otec. No a my jich tady máme na rozdávání.“

Dlužín byl ve svém živlu. Okamžitě ho napadlo, jak oklamat pronásledovatele. To se stávalo málokdy. Většinou spoléhal na myšlenky svých druhů. Mirek byl, až na svoji hamižnost, dobrým vedoucím. Nechtěl hochy vystavit jakémukoli nebezpečí. Neboť si dobře pamatoval slova Červiváčkova otce, bývalého boxera: „Něco se klukovi stane a do čela ti zatluču bobříka strachu!“

Vzpomínka ho donutila znovu prověřit svůj nápad. Strnul do nehybné polohy. Jeho mozek horečně pracoval. Chlapi věděli, že ho nesmí rušit. Právě v duchu prověřoval slabá místa a ladil detaily. Konečně ožil. Byl nejvyšší čas, za rohem bylo slyšet nesnesitelné sténání. Voltové si přidali do podrážek více napětí, aby působili hrůzostrašněji. Mirek jako zkušený režisér začal připravovat scénu. Chlapi se rozestavěli podle jeho pokynů a zaujali předepsané postoje. Výloha Pohřebního zboží byla připravena na voltské komando. Jindra Houska seděl na víku od rakeve, Mentolka v ní ležel a ostatní hoši v předklonu napřahovali ruce, jako by sdělovali okoloidoucím: „Toto je ta nejlepší rakev vašeho života. Přijďte si ji sami vyzkoušet. Ani se vám nebude chtít vstát. Zde můžete ležet věčně.“

Trestné komando na sebe nenechalo čekat. Ozval se mlaskavý klapot pogumovaných bot. Smečka Voltů se přehnala okolo. Spěchali, do výlohy se skoro ani nepodívali. Jen ji zběžně přelétli pátravým pohledem. Hlasité sténání se hochům zařezávalo do mozků jako ostré vojenské žiletky. Jakmile doznělo kvílení špatně odizolovaných lovců, slezly Pomalé kulky opatrně z piedestalu a začaly prozkoumávat vnitřek černého krámku.

Byl zde nepředstavitelný smrad, všude se povalovaly kusy hniјících těl. Tu a tam zašramotila hlodající krysa. Pomalé kulky uvyklé bídě a špíně nemohla nějaká přerostlá myš vyděsit. Naopak krysy měly z nových návštěvníků nefalšovaný strach. Voltové již nebyli slyšet.

„Co dál Mirku? Máš nějaký plán, jak pátrat po tajemném Tláškači?“ zeptal se Jarek.

„Musím se přiznat. Můj záměr nevyšel. Původně jsem se domníval, že se vmísíme mezi Volty a budeme se jich nenápadně vyptávat na hrnec a podobně. Tak lehce to bohužel nepůjde. Nemůžeme se Voltů moc vyptávat. Neznáme místní zvyky. Stačí špatné slovo a budeme odhaleni. Před chvílí jsme vyvázli jen se štěstím. Zřejmě budeme muset jen tak bloumat po Sténadlech a špiclovat uši. Snad na něco narazíme. Bylo by dobré tajným pozorováním zjistit více o Voltech a o jejich zvycích. Například o Zářicím dnu, největším místním svátku, kdy se Voltové shromažďují na jedno místo a pomocí skupinového napětí vytvářejí neskutečně silný ohňostroj napětí. Prý je viditelný i z vesmíru, tak obrovský je to výboj. Alespoň to říkal Sýkora, který se k tomu jednou omylem připlétl, když zabloudil při cestě z maškarního bálu. Ale možná si to celé vymyslel, jen aby byl zajímavý. Uvidíme, co zjistíme. Rozhodně již na sebe nesmíme nijak upozornit. Pokud se provalí, že nejsme místní, je s námi konec.“

Chlapci tiše přikývli. Ve všem s ním souhlasili. Nedávné setkání s Volty je dostatečně vyděsilo.

„Víte co?“ napadlo náhle Tryskonožku, „Co kdybychom si půjčili jednu rakev? Bez Červiváčka jsme přece čtyři, a to se hodí. Každý vezmeme jeden roh a tradá do ulic. S rakví nás určitě nikdo otravovat nebude.“

Byl to výborný nápad. Všichni souhlasili. Přibalili do rakve pár zahňvajících ostatků a vážným, truchlivým krokem vyrazili do srdce Sténadel. Skutečně to fungovalo. Voltové si jich nevšimli, ani když se pohybovali v jejich těsné blízkosti. Bez zábran si sdělovali své tajnosti. Pomalé kulky špiclovaly uši a snažily se do své paměti zapsat všechna vyslechnutá slova. Navíc se s nimi nikdo nechtěl dát do řeči, neboť se z rakve linul velice nelibý zápach. Všichni se jich štilili.

Po nějaké době se rakev pronesla. Zastavili a udělali si malou přestávku. Všichni byli celí zpocení. Jindra se předklonil a opřel se rukama o kolena. To